

PINK VERSION

LAAT ME VRIJ

Stien Matthys

Lannoo

www.lannoo.com
www.ketnetvoorouders.be
www.vrtmax.be
www.fabricmagic.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv / VRT/ FABRIC MAGIC, 2026
ISBN 978 90 599 6861 5
D/2026/45/537
NUR 283, 282

Tekst: Stien Matthys
Concept: FABRIC MAGIC
Vormgeving cover: Studio Lannoo
Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

HOOFDSTUK 1

Spanning en schattigheid!

'Ik ga echt niet naar mijn bed', zegt Zoë.

Ze kondigt het aan op dezelfde toon waarop ze een uur geleden ook al zei dat ze het schone servies niet uit de vaatwasmachine zou halen.

Raoul kijkt niet op van zijn telefoon.

'Dat zien we straks nog wel', reageert hij gelaten.

Hij weet maar al te goed dat zijn zusje uiteindelijk wel naar haar bed zal gaan, op het afgesproken tijdstip. Net zoals ze uiteindelijk ook de vaat uit de machine haalde daarnet.

Zoë en hij hebben zelden ruzie, maar Raoul merkt dat hij al de hele dag wat humeurig rondloopt en beter niet te veel in discussie moet gaan nu.

Eigenlijk wilde hij graag naar het strand, om er wat met Oscar rond te hangen, maar hun ouders wilden onverwacht de deur uit, en hadden hem gevraagd om alsnog te babysitten.

Raoul houdt van zijn zusje, maar in babysitten had hij vandaag simpelweg geen zin.

Bovendien is Zoë gisteren bij een vriendinnetje gaan logeren en kwam ze vanmiddag doodmoe en overprikkeld thuis. De ouders van Thalia hadden de meisjes amper in de gaten gehouden, waardoor ze 's avonds veel te laat naar een enge film op televisie hadden gekeken, en vandaag hadden ze meer snoep en koeken gegeten dan goed voor hen was.

Enge films, te veel suiker en te weinig slaap, wat een vreselijke combinatie, denkt Raoul bij zichzelf.

'Nee, serieus', zegt Zoë opnieuw. 'Ik ga niet naar mijn bed.'

'Oké.'

'Ik meen het.'

'Oké.'

'Raoul!'

Nu kijkt hij toch even op.

Zoë staat midden in de woonkamer met haar armen over elkaar, en haar gezicht staat heel ernstig. Veel te ernstig voor zo'n jong meisje.

'Waarom kijk je zo serieus?' vraagt Raoul verbaasd.

'Ik ben… voorbereid.'

'Waarop?'

Zoë werpt een gespannen blik door het raam. Daarna kijkt ze even naar de gang, om zich dan weer zenuwachtig op haar broer te richten.

'Op alles', zegt ze bloedserieus.

Raoul zucht.

Hun ouders zijn nog maar een halfuurtje weg, en hij voelt nu al dat het een lange avond zal worden.

Nell had vanmiddag ineens het plan opgevat dat het goed zou zijn als zij en Omar weer eens samen uiteten konden gaan. Alleen zij tweeën dus. Dat dat goed zou zijn voor hun relatie.

Raoul had het idee enthousiast bejubeld, want hij heeft liever dat zijn ouders lief zijn tegen elkaar dan dat ze voortdurend meningsverschillen hebben en discussiëren. Maar hij schrok wel toen Nell ineens zei dat ze dan uitgerekend déze avond wilden gaan.

Nog voor Raoul kon zeggen dat hij avondplannen had met Oscar, hadden zijn ouders hem uitgebreid bedankt omdat hij op Zoë zou passen.

'Wat heb je eigenlijk allemaal uitgespookt bij Thalia?' vraagt Raoul, terwijl hij zijn telefoon aan de kant legt. 'Je lijkt een beetje… zenuwachtig.'

Zoë ploft naast hem op de bank.

'Gewoon. We hebben een film gekeken.'

'Dat hoorde ik al, ja.'

'Een spannende.'

'Dat hoorde ik ook al', lacht Raoul.

Zoë zwijgt en wrijft haar handen in elkaar.

'Hoe spannend?' vraagt Raoul.

Nerveus draait Zoë zich naar hem toe.

'Er zat een geest in', fluistert ze.

'Een lieve geest?' vraagt Raoul met samengeknepen ogen.

Zoë schudt haar hoofd.

'Helemaal niet', zucht ze. 'Een supergriezelige geest die in de muur van de slaapkamer woonde.'

Raoul lacht.

'Van de kinderslaapkamer?'

'Nee, van de ouders.'

'Dat is toch niet eng? Grote mensen kunnen dat wel aan.'

'Het was supereng, want soms kwam die geest uit die muur…'

'O ja?' zegt Raoul geamuseerd. 'En wat deed hij dan?'

'Het was geen hij', fluistert Zoë. 'Het was een klein meisje.'

Raoul fronst zijn wenkbrauwen.

'De geest was een klein meisje? En ze leefde in de muur?'

Die film heeft Raoul nog niet gezien, maar aan Zoë's gezicht te zien is dat helemaal niet zo'n groot gemis.

'Dat klinkt niet meteen als een film voor kinderen, Zoë.'

'Dat weet ik', zucht Zoë. 'Maar de film was gewoon op televisie, we dachten dat het over een schattig meisje ging.'

'Maar dat schattige meisje was dus…'

'Een onwaarschijnlijk griezelige geest', zegt Zoë dramatisch.

Raoul grinnikt, maar aait wel door Zoë's haar.

'Oké, maar enge film of niet, je moet straks wel je bed in, hoor', zegt hij.

'Maar wat als er in mijn muur ook een geest zit?' vraagt Zoë met grote ogen.

'De geest zat toch alleen maar in de slaapkamermuur

van de ouders?' probeert Raoul lacherig de angst van zijn zusje te verkleinen.

'Maar mijn kamer ligt naast die van mama en papa', fluistert Zoë ontzet.

'Oké!' zegt Raoul luid. 'Tijd voor chips, een glas appelsap en een héél vrolijke animatiefilm.'

Enthousiast wipt hij overeind, en kietelt zijn zus. Hij moet haar afleiden, zoveel is duidelijk, anders wil ze straks helemaal niet in haar bed, en mag hij de hele avond onzichtbare geesten uit haar slaapkamer wegtoveren.

*

Een kwartiertje later ligt Zoë opgerold op de bank, onder een dekentje.

Het kommetje chips en haar glas appelsap staan onaangeroerd op het tafeltje voor haar.

'Voel je je niet lekker?' vraagt Raoul bezorgd, terwijl hij zelf wat chips uit het kommetje neemt. 'Ben je ziek?'

Het laatste waar hij nu zin in heeft, is babysitten op een koortsige zus. Of erger nog: zelf ziek worden! Het is zomervakantie!

'Mijn maag draait een beetje', antwoordt Zoë. 'Ik heb veel snoep gegeten vandaag.'

'Dat vreesde ik al', zucht Raoul. 'Oké, chips en appelsap zijn dan misschien niet het beste plan. Maar is deze film dat wél?'

Zoë knikt.

'Ja, dit is een leuke film. Dank je wel.'

Raoul haalt opgelucht adem. De animatiefilm is niet eng, en de chips zal hij zelf wel opeten. Na de film kan Zoë gewoon haar bed in.

Hij gaat naast haar op de bank zitten, en algauw kruipt Zoë tegen hem aan, met haar hoofd op zijn schoot. Dat doet ze al sinds ze een peutertje was, en Raoul vindt het fijn dat zijn zusje zich nog steeds zo veilig bij hem voelt.

Terwijl in de animatiefilm zeven eekhoorns een bank aan het overvallen zijn, met hilarische misverstanden en veel grappige ongelukjes, weerklinkt ineens een vreemd geluid.

Geschrokken veert Zoë overeind.

'Ik hoorde iets', fluistert ze. 'Jij ook?'

'Er passeerde gewoon een auto, Zoë.'

'Nee, het was iets anders.'

Raoul haalt zijn schouders op.

'Dit huis kraakt altijd een beetje. Dat weet je toch. Kom, kijk maar verder naar de film. Zo meteen is het bedtijd.'

'Nee…'

'Jawel.'

'Nee… *please please please*?'

Raoul grinnikt.

'Je weet dat dat pruillipje niet werkt.'

Zuchtend ploft Zoë neer op de bank, maar nog geen seconde later springt ze alweer overeind.

'Zie je wel!' roept ze verschrikt. 'Als je dát niet hebt gehoord, ben je doof, Raoul!'

‘Dat was de koelkast’, reageert Raoul gelaten. ‘Dat geluid kén je, dat horen we al jaren.’

Maar Zoë heeft het talent om zenuwachtigheid besmettelijk te maken, want het daaropvolgende kwartier maakt ze Raoul hoorndol.

Ze schrikt voortdurend.

Van een voorbijrijdende brommer, van gelach op straat, van een ontploffende kauwgombel in de mond van een van de eekhoorns. Ze schrikt zelfs van haar eigen niesbui, en dat laatste vindt Raoul best indrukwekkend.

‘Je bent ongelooflijk’, zucht Raoul. ‘Ik was zo rustig vandaag en jij maakt me helemaal zenuwachtig. Hou nu toch op.’

Maar Zoë houdt helemaal niet op, want al haar zintuigen staan ondertussen op scherp.

Als ze voor de honderdste keer omhoog wipt, maakt Raoul zich uiteindelijk boos. Genoeg is genoeg. Maar meteen weerklinkt opnieuw het geluid waardoor Zoë zo geschrokken is.

Deze keer deed Zoë niet overdreven, niet dramatisch, want ook Raoul heeft het geluid gehoord.

En het geluid klonk… eng.

*

Opnieuw klinkt het geluid, en nu veert ook Raoul overeind.

‘Wat was dat?’ vraagt hij nerveus.

‘Hoorde jij het ook?’ fluistert Zoë met grote ogen.

Nogmaals horen ze de doffe tik, en allebei verstijven ze.

'Dat was de verwarming', zegt Raoul overtuigd.

'Het is zomer', merkt Zoë op. 'De verwarming staat niet aan.'

Raoul zwijgt. Hij vindt het vervelend wanneer zijn zusje gelijk heeft.

Maar veel tijd om iets vervelend te vinden is er niet, want opnieuw is daar het geluid.

'*Oh my god*', kreunt Raoul. 'Je hebt me zo opgejaagd, dat ik het nu ook allemaal griezelig vind.'

'Het ís ook supergriezelig, Raoul! Sssssshhhhtttt… Luister!'

Ze spitsen allebei hun oren.

Stilte. Lange stilte. Heel veel stilte.

En dan ineens opnieuw.

TIK

TIK

SCHRAAP

Zoë slaakt een gil, waardoor Raoul een meter de lucht in schiet.

'Het is een inbreker!' fluistert Zoë.

'In dit huis?' vraagt Raoul zacht. 'Hier valt toch helemaal niks te stelen? Bovendien, het licht brandt, dan waagt een dief zich heus niet aan een inbraak.'

'Dan is het een geest!'

Ze kruipt zo dicht tegen Raoul aan, dat hij het grappig begint te vinden.

'Als het een geest is, dan zal die even erg van jouw gil geschrokken zijn als ik', grinnikt Raoul.

Maar Zoë lacht niet. Meer zelfs, Raoul ziet nu pas hoe bleek ze is.

'Kom', zegt hij resoluut, terwijl hij haar met zich meetrekt.

'Wat ga je doen?' vraagt zijn zusje met bange blik.

'We gaan op onderzoek uit.'

Zoë schudt vastberaden haar hoofd.

'*No way*, ik ga niet mee.'

Terwijl Raoul stoer richting de hal loopt, waar het geluid vandaan lijkt te komen, blijft Zoë als versteend midden in de woonkamer staan.

Raoul rolt even met zijn ogen.

'Komaan, Zoë, je stuurt mij toch niet alleen op onderzoek uit?'

'Jij bent de grote broer', schudt Zoë haar hoofd. 'Het is je taak mij te beschermen.'

Raoul kijkt haar verwonderd aan, maar lacht dan.

'Oké, maar als ik niet terugkom, moet je mama en papa bellen', knipoogt hij.

Zoë zet meteen grote ogen op, en rent naar hem toe.

'Ik ga met je mee!' zegt ze met bibberend stemmetje.

*